

El dia 29 de Setembre, seguint la corrent general, ens allargarem fins a Sarriá a disfrutar de la festa major i a menjar les primeres butifarres fresques de la temporada.

Pocs dies després vam anar a la fira de magranes i a passejar per la muralla sobre'l portal del Angel.

I el dia de Tots-Sants vam fer l'acostumada visita al Hospital, on demanaven caritat els fills de pares desconeguts i de quins deia un senyor molt graciós que allavors escrivia en els papers públics:

«Aunque en pedir son prolijos
y a veces hasta imprudentes,
no los ultrajes ni afrentes
porque tal vez son tus hijos.»

*
* *

Aquell vespre, entre castanya i panellet i un que altre trago de malvasía, el sogre em va parlar clar.

—¿Quins plans portes, noi?—va dir-me aludint a la fetxa del nostre casament.

Jo m'ho tenia tot calculat i enraonat amb la noia, i vaig poguer-li respondre sense embuts:

—Pues si vostés no manen lo contrari, porto el plan de casar-me per Nadal.

I mentres la noia baixava els ulls i la mare em significava la seva aprovació donant-me una bofetadeta, el sogre va dir-me, rient:

—¿Ja tens la bossa ben plena?

—La bossa no, pero el cap, sí.

—¿Ple de qué?

—D'il'lusions i esperançes.

Era, efectivament, lo únic que jo allavors tenia. I a pesar de no tenir res més, el dematí de la vigilia de Nadal vam deixar-nos caure a Santa Maria, la nostra parroquia, ont un capellá va preguntar-nos—ives quina pregunta!—si'ns voliem, i ens doná la benedicció.

*
* *

Tan lluny com és aquella fetxa memorable, i no obstant, ja ho veieu, sembla que era ahir.

Els anys han passat, s'han mudat un reguitzell d'usos, el món ha donat moltes voltes, les cases més altes, els carrers més amples, però en lo demés, res.

Encare els joves barcelonins esculleixen l'iglesia per a fer declaracions amoroses; encare's va a la Rambla a exhibir el promés i a Gracia a ensenyar la promesa; encare's menjen coques el dijous gras i panellets per Tots-Sants... i encare la gent se casa pels volts de Nadal sense tenir més patrimoni que una mina d'il'lusions i un tresor d'esperançes.

¡Lo mateix, lo mateix que al any 30!...

MATIAS BONAFE.

